

วิเคราะห์การไร้ยุทธวิธี เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศ
เพื่อการรักษาอำนาจทางการเมือง

การที่จะพิจารณาการไร้ยุทธวิธี เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายต่างประเทศ จะมีส่วนช่วยคำ
จนการรักษาวัวซึ่งอำนาจทางการเมืองภายในประเทศอย่างไรนั้น ต้องพิจารณาจากประเด็นสำคัญ
๒ ประการ คือ (๑) ลักษณะของนโยบายต่างประเทศ และ (๒) การที่ผู้นำเข้าไปมีบทบาทในการ
เมืองระหว่างประเทศ และมีผลต่อการรักษาอำนาจภายในประเทศ

๑. ลักษณะของนโยบายต่างประเทศ

นโยบายต่างประเทศของรัฐที่เกิดขึ้นใหม่ จะมีลักษณะเป็นอย่างไรนั้นต้องดูที่ประสมการณ์ใน
การสร้างชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดวัตถุประสงค์ของชาติ มิฉะนั้นจะไม่สามารถเข้าใจ
นโยบายของรัฐที่เกิดขึ้นใหม่ได้เลย เพราะฉะนั้นลักษณะของนโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซีย
จะเป็นอย่างไรนั้น ต้องดูที่ประสมการณ์ในการสร้างชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดวัตถุประสงค์
ของอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นแนวทางที่รัฐบาลเลือกปฏิบัติไปเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่าง
หนึ่งที่กำหนดไว้ อันเป็นวัตถุประสงค์ที่เชื่อกันว่าทำได้สำเร็จก็จะเป็นผลดีต่อประเทศของตน

ประสมการณ์ในการสร้างชาติของอินโดนีเซียนั้นปรากฏอยู่ในอารัมภบทแห่งรัฐธรรมนูญ
ของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ค.ศ. ๑๙๕๕ โดยมีสาระสำคัญว่า ต้องสร้างชาติอินโดนีเซียให้เป็น
ชาติเอกราชที่สมบูรณ์ มีความยึดมั่นในสันติภาพ ความยุติธรรมทางสังคม และความเป็นอิสระเสรี
ความเป็นเอกราชที่สมบูรณ์หมายความว่าต้องทำให้การเอารัดเอาเปรียบระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์หรือ
ระหว่างชาติหนึ่งกับอีกชาติหนึ่งหมดไป ส่วนความยึดมั่นในสันติภาพนั้นมิใช่ว่าทุกคนช่วยกำจัดสงคราม

ให้หมดไปเท่าที่ทำได้ ไม่ แต่ของช่วยกันทำลายสาเหตุของสงครามอีกด้วย สำหรับความยุติธรรมในสังคมต้อง เป็นความยุติธรรมที่เกิดขึ้นทุก ๆ ชาติ และแต่ละชาติต้องมีความเป็นอิสระเสรีในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ

เมื่อประสบความสำเร็จในการสร้างชาติใดก็ตามในรัฐธรรมนูญจึงกล่าวถึงว่า ขบวนการนโยบายทางประเทศของอินโดนีเซียจึงมีลักษณะคล้ายกับประเทศหนึ่งที่ได้รับเอกราชอื่น ๆ คือ (๑) ต้องมีการปฏิวัติต่อไป และเป็นปฏิวัติเพื่อต่อต้านการปกครองของระบบอาณานิคม เพราะลัทธิอาณานิคมเป็นก้าวแรกที่ทำให้อินโดนีเซียไม่เป็นเอกราชที่สมบูรณ์ เป็นสาเหตุของสงครามที่ทำลายสันติภาพ ทำลายความยุติธรรมและทำลายความเป็นอิสระเสรี (๒) พยายามที่จะสร้างเอกลักษณ์และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนภายในชาติ เพราะภายหลังที่ระบบอาณานิคมถูกทำลายลงไปแล้ว ความเข้มแข็งก็จะต้องเกิดขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันความเป็นเอกราช

นโยบายต่างประเทศเป็นเสมือนการต่อเนื่องของการปฏิวัติ เพื่อต่อต้านการปกครองของระบบอาณานิคม ชูกรรในเรียกร้องให้มีการปฏิวัติต่อไป การปฏิวัติมิได้จำกัดอยู่เฉพาะภายในประเทศเท่านั้น แต่เป็นการปฏิวัติทั่วโลก สำหรับการปฏิวัติภายในประเทศเพื่อต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมและลัทธิอาณานิคมได้แก่การปฏิวัติเพื่อให้เนเธอร์แลนด์มอบเอกราชแก่เกาะนิวกินีตะวันตก และการต่อต้านการยึดตั้งมาเลเซีย เพราะถือว่าเป็นการสร้างอิทธิพลของลัทธิอาณานิคมอีกรูปหนึ่ง ส่วนการเรียกร้องให้มีการปฏิวัติทั่วโลกนั้นก็เพื่อกำจัดลัทธิอาณานิคมและจักรวรรดินิยมที่พยายามจะเข้ายึดครองชาติอื่น และความปรารถนาที่จะเข้าควบคุมหรือใ้รอำนาจเหนือเศรษฐกิจของประเทศอื่น สร้างอิทธิพลเหนือวิถีการดำเนินงานหรือควบคุมเศรษฐกิจของชาติที่อ่อนแอกว่า เพื่อให้การคุกคามของลัทธิทั้งสองหมดไปจากโลกนี้ จึงรณรงค์เพื่อเอกราชของทุกชาติ และป้องกันสันติภาพของโลก

๑๒๐

Ibid., p.5.

๑๒๑

Ibid., p.7.

๑๒๒

แผนกแถลงข่าว สถานเอกอัครราชทูตอินโดนีเซีย, เรื่องเกม, หน้า ๘๖ - ๘๗.

การปฏิวัติที่กลายเป็นการสร้างสถานการณ์บีบบังคับซึ่งเป็นกบฏพลเรือนหนึ่งของผู้นำทางการเมืองที่
ต้องการรักษาอำนาจต่อไป

นโยบายต่างประเทศเป็นเสมือนความพยายามที่จะสร้างเอกลักษณ์และความเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกันภายในชาติ

ซูการ์โนดำเนินนโยบายอิสระและเข้มแข็ง ในระยะเริ่มแรกที่ได้รับเอกราช นโยบายต่าง
ประเทศของอินโดนีเซียมีแนวโน้มไปในทางเป็นกลาง ความเป็นกลางย่อมเป็นหลักประกันที่สำคัญ
๒ ประการ คือ (๑) ประเทศต่าง ๆ จะให้การรับรองในความเป็นเอกราช (๒) จะได้รับความ
ช่วยเหลือจากต่างประเทศอย่างกว้างขวางไม่ว่าจากค่ายตะวันตกหรือค่ายตะวันออกภายหลังที่ได้รับ
เอกราชแล้วอินโดนีเซียได้เปิดสัมพันธภาพทางการทูตกับนานาประเทศมากมาย ซึ่งเป็นหลักประกันเอก
ราช ส่วนการช่วยเหลือจากต่างประเทศนั้นทำให้ชื่อเสียงของซูการ์โนกระจายไปทั่วโลกโดยเฉพาะ
ในระยะตอนที่จัดตั้งอินโดนีเซียเป็นสาธารณรัฐและติดต่อกันเป็นเวลาหลายปี ทำให้ซูการ์โนประสบ
ความสำเร็จอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะได้รับการสนับสนุนจากนานาชาติ ผลของการสนับสนุนเป็น
พลังผลักดันให้การสร้างชาติตกอยู่ในบรรยากาศของการช่วยเหลือ ซึ่งช่วยค่าทุนการรักษาด้านาทาง
การเมืองของซูการ์โนเป็นอย่างมาก นอกจากจะได้รับการช่วยเหลือแล้วยังเป็นอิสระอีกด้วย
เพราะการเข้ากับฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายใดจะเป็นการขัดกับหลักการที่ว่ายึดมั่นในสันติภาพของโลกแล้ว ยังทำ
ให้การดำเนินนโยบายไม่เป็นตัวของตัวเองอีกด้วย เพราะต้องคอยปรับนโยบายให้สอดคล้องกับผล
ประโยชน์ของชาติมหาอำนาจในค่ายที่ตนเป็นสัมพันธมิตรอยู่ อย่างไรก็ตามต่อมาในภายหลังแนว
นโยบายของอินโดนีเซียต้องเปลี่ยนไปเพราะเกี่ยวกับการรักษาผลประโยชน์ของชาติ แต่นโยบายที่
จะเป็นอิสระและเข้มแข็งก็ยังยึดมั่นอยู่ เพราะฉะนั้นในการปราศรัยเนื่องในวันเอกราช ค.ศ. ๑๙๖๐
ซูการ์โนให้ความเห็นว่าบางประเทศมักพูดว่านโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียนั้น "เป็นกลาง"
ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดทั้งหมด และชี้แจงว่า "เพราะเราไม่ได้เป็นกลาง เราจึงไม่ได้นิ่งเฉยต่อ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลก เรามีได้ดำเนินนโยบายอิสระเพื่อต้องการล้างมือของเราให้สะอาด ไม่ใช่
เป็นการป้องกันหรือแก้ตัว หากแต่เราจะต้องมีความเข้มแข็ง เรามีหลักการของเราเอง เรามีหน้าที่

ของเราเอง หลักการของเราก็คือปัญจศีล ส่วนหน้าที่ของเราก็คือความเข้มแข็ง และมุ่งในสันติภาพ และความเจริญรุ่งเรืองของโลก มุ่งในสัมพันธไมตรีกับทุกชาติ มุ่งในการเลิกการเสาะแสวงหากำไร ระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ ทอทานและทำลายลัทธิจักรวรรดินิยม และลัทธิอาณานิคมไม่ว่าจะเกิดขึ้นใน ส่วนใดในรูปแบบใดของโลก"^{๑๒๔}

แนวนโยบายของซุการ์โนต้องเปลี่ยนไปเพราะปัญหาเกิดจากการขอความช่วยเหลือจาก อเมริกาเกี่ยวกับการเรียกร้องให้เนเชอรัลเลนดัมมอบเอกราชแก่เกาะนิวกินีตะวันตกไม่สำเร็จ โดยเฉพาะการขอความช่วยเหลือด้านทหาร ซุการ์โนจึงต้องเปลี่ยนนโยบายไปขอความช่วยเหลือจาก ภายนอก จึงประสบความสำเร็จ ทำให้ประชาชนมีความมั่นใจในความเป็นเอกราชของตน เพราะมีมหาอำนาจเป็นตัวประกันความปลอดภัย และการเรียกร้องเพื่อความเป็นอิสระเสรีของเกาะ นิวกินีนั้นได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง แมแต่พรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ให้การสนับสนุน เพราะ เห็นว่าเป็นการเรียกร้องเพื่อผลประโยชน์ของชาติ ความสามัคคีภายในชาติก็เกิดขึ้น ซึ่งเป็นรากฐาน ของความเข้มแข็ง และการเรียกร้องในลักษณะที่เป็นมติมหาชน ย่อมทำให้เกิดความชอบธรรมแก่ผู้นำ ส่งผลต่อซุการ์โนโดยตรง คือ (๑) ยังคงมีอิทธิพลมากต่อไป (๒) เสถียรภาพภายในประเทศดีขึ้น (๓) ซุการ์โนสามารถที่จะขยายและรักษาอิทธิพลภายนอกประเทศไว้ต่อไป (๔) สามารถที่จะขจัด ภัยที่จะเกิดขึ้นจากภายนอกไว้ได้

- ๒. การที่ผู้นำเข้าไปมีบทบาทในการเมืองระหว่างประเทศ และมีผลต่อการรักษาอำนาจภายในประเทศนั้น ผู้นำต้องปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับกิจการต่างประเทศ ดังนี้ คือ
  - ๒.๑ ผู้นำต้องมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ และได้ปรึกษารัฐบาลกับผู้นำประเทศนั้น ๆ โดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจหรือประเทศที่มีบทบาทในการเมืองของโลก ยอมรับมาซึ่งความเสมอภาคของผู้นำแต่ละชาติยอมรับสร้าง ความภาคภูมิใจแก่ประชาชนของตน
  - ๒.๒ ผู้นำได้รับเชิญไปปรากฏตัวในองค์การระหว่างประเทศเพื่อเสนอแนะหรือปรึกษารัฐบาล

^{๑๒๔} แผนกแถลงข่าว สถานเอกอัครราชทูตอินโดนีเซีย, เรื่อง เกม, หน้า ๔๒.

การแก้ไขปัญหาคัญ ๆ

๒.๓ ผู้นำใดเอาประเทศของตนเข้าไปเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ และได้รับรองจากประเทศสมาชิกอื่น ๆ ว่าเป็นชาติเอกราช มีอำนาจอธิปไตยเท่าเทียมกัน

๒.๔ ผู้นำที่ได้มีโอกาสหรือได้รับเชิญให้ไปเยือนเมืองต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ เช่น วอชิงตัน ลอนดอน และมอสโก จะทำให้ระบบการปกครองของประเทศนั้นเป็นที่ยอมรับของประเทศมหาอำนาจ

๒.๕ ผู้นำใดมีบทบาทในการจัดประชุมระหว่างชาติ เช่นกรณีซุกการ์โนในจั๊หมีการประชุมระหว่างผู้นำของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและแอฟริกาที่เมืองบันดุงในวันที่ ๑๘ เมษายน ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เพราะซุกการ์โนเป็นทั้งประธานและจะกลายเป็นผู้นำของโลกที่ ๓ ซึ่งเป็นตัวศูนย์กลางระหว่างฝ่ายตะวันตกกับฝ่ายตะวันออก

๒.๖ นโยบายต่างประเทศจะช่วยเพิ่มพูนฐานะของผู้นำ ที่เขาไปมีบทบาทในการเมืองของโลกในลักษณะที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างศัตรูทั้ง ๒ ฝ่าย

๒.๗ ผู้นำใดดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาดินแดนจนเป็นที่เรียบร้อย สำหรับกรณีซุกการ์โน การแก้ไขปัญหาระหว่างเอกราชนิวกินีตะวันตกและการประจันหน้ากับมาเลเซียช่วยสร้างความเข้มแข็งให้แก่ซุกการ์โนเป็นอย่างมาก และยังสามารถเอาพรรคคอมมิวนิสต์เข้ามาร่วมรัฐบาลเพื่อช่วยดุลย์อำนาจอยู่กับทหารอีกด้วย

๒.๘ เพื่อลดความแตกต่างภายในประเทศและเพิ่มสวัสดิการของประชาชน ผู้นำต้องกำจัดอิทธิพลของชนกลุ่มน้อยที่เป็นชาวต่างชาติภายในประเทศ เช่นชาวฮอลันดา และชาวจีน

๒.๙ ผู้นำอาจจะแสวงหาสัมพันธมิตรภายในประเทศโดยปรับนโยบายต่างประเทศให้สอดคล้องกับการนั้น

๒.๑๐ ผู้นำใดนำประเทศของตนเข้าเป็นสัมพันธมิตรกับมหาอำนาจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงของชาติ^{๑๒๕}

การเดินทางไปเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ และได้มีโอกาสพบปะปรึกษาหารือกับผู้นำของ

๑๒๕

W.Howard Wriggins, op.cit., pp.228 - 230.

ประเทศนั้น ๆ ย่อมเป็นเครื่องยืนยันในความเสมอภาคของผู้นำ

การเดินทางไปเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ ของซุกการ์โน ได้เริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๐ กล่าวคือนับตั้งแต่อินโดนีเซียได้รับเอกราชแล้ว นอกจากนั้นการเปิดสัมพันธ์ทางการทูตกับบรรดาประเทศทั้งที่อยู่ในค่ายตะวันออก ตะวันตก และเป็นกลางแล้ว เขายังได้รับเชิญให้ไปเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ ซึ่งผลของการไปเยี่ยมเยียนแต่ละครั้งย่อมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจแก่ประชาชนภายในประเทศ และจะส่งผลต่อการรักษาอำนาจอธิปไตย เพราะการเดินทางไปต่างประเทศแต่ละครั้งทั้งที่เป็นมหาอำนาจและไม่เป็นมหาอำนาจต่างก็ให้การต้อนรับอย่างเอิกเกริก เพราะว่าเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของชาติที่เกิดขึ้นใหม่ โดยเฉพาะใน ค.ศ. ๑๙๕๖ ซุกการ์โนได้รับเชิญให้ไปเยี่ยมเยียนอเมริกา โซเวียต และสาธารณรัฐประชาชนจีน และในการเดินทางครั้งนี้นอกจากจะมีคณะผู้ติดตามมากมาย แล้วซุกการ์โนยังได้เป็นตัวแทนในการแสดงออกซึ่งสัญลักษณ์ของความเป็นชาวอินโดนีเซียให้ปรากฏต่อชาวต่างชาติอีกด้วย โดยผ่านทางสถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีโทรทัศน์และให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ในอเมริกา นอกจากจะไม่มีโอกาสแสดงสุนทรพจน์ซึ่งช่วยสร้างเกียรติประวัติให้แก่ซุกการ์โนเป็นอย่างมากแล้ว ยังมีผู้สื่อข่าวมาสัมภาษณ์ไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ คน ในรัสเซียมีผู้นำที่ซุกการ์โนแสดงสุนทรพจน์ไม่น้อยกว่า ๑๐๐,๐๐๐ คน ส่วนในสาธารณรัฐประชาชนจีน ซุกการ์โนได้มีโอกาสแสดงสุนทรพจน์อีกด้วย โดยมีผู้สนใจมาฟังไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน พฤติกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วย่อมเป็นบ่อเกิดของความภาคภูมิใจในประเทศ ภาพพจน์ ขาวความเคลื่อนไหวที่ชาวอินโดนีเซียได้เห็น ได้ยิน ได้ฟังและได้รู้จากสื่อสารมวลชนและจากชาวอินโดนีเซียด้วยกันย่อมนำมาซึ่งความมั่นใจในความเป็นเอกราชของชาติ เพราะความเสมอภาคของผู้นำเป็นเครื่องยืนยัน การเดินทางไปต่างประเทศของซุกการ์โนตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเดินทางไปต่างประเทศในระยะเริ่มแรกที่อินโดนีเซียได้รับเอกราช ภายหลังจาก ค.ศ. ๑๙๕๖ แล้ว การเดินทางไปยังต่างประเทศของเขายิ่งเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๕ - ค.ศ. ๑๙๖๓ ซุกการ์โนใช้เวลาเพื่อการเดินทางไปต่างประเทศทั้งอเมริกา รัสเซีย และประเทศอื่น ไม่น้อยกว่า ๓๑๕ วัน และใน ค.ศ. ๑๙๖๔ ยังได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมประชุมประเทศเป็นกลางที่ประเทศ

อียิปต์ ๑๒๖

ผู้นำได้รับเชิญให้ไปปรากฏตัวในองค์การระหว่างประเทศหรือสถาบันสำคัญ ๆ ของโลก เพื่อเสนอแนะหรือปรึกษาหารือเรื่องสำคัญ

สำหรับการปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับเรื่องนี้ของซูการ์โนมีตัวอย่างที่เด่นชัดมาก เพราะนอกจากเขาจะได้รับเชิญให้ไปปรากฏตัวในองค์การสหประชาชาติแล้ว ยังได้รับเชิญให้ไปปรากฏตัวในสถานที่ต่าง ๆ ที่สำคัญอีกด้วย การไปปรากฏตัวที่องค์การสหประชาชาติในวันที่ ๓๐ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๐ นับเป็นครั้งที่สำคัญที่สุด เพราะซูการ์โนซึ่งกำลังจะกลายเป็นผู้นำของโลกที่ ๓ นับตั้งแต่การประชุมประชุมของประเทในเอเชียและแอฟริกาที่เมืองบันดุงใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้สิ้นสุดลง ในโอกาสที่ได้ไปปรากฏตัวครั้งนี้ ซูการ์โนได้กล่าวสุนทรพจน์ในเชิงเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างโลกใหม่ และการแก้ไขปัญหาดัง ๆ ขององค์การสหประชาชาติต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ ๑๕ ภายใต้หัวข้อที่ว่า "การสร้างโลกใหม่" (๑๒๗) (To Build the World Anew) โดยมีประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการแก้ไข้ปัญหาของโลกดังต่อไปนี้ คือ

(๑) เรียกร้องให้มีการแก้ไข้ปัญหาดัง ๆ ของโลกโดยผ่านองค์การสหประชาชาติ เพราะซูการ์โนให้ความเห็นว่าประชาคมชาวเอเชีย อเมริกา และทวีปอื่น ๆ กำลังพัง กำลังเผ่าถู และกำลังรอคอยความหวังว่าองค์การแห่งที่กำลังทำอะไรในขณะนี้ และจะทำอะไรต่อไปในอนาคต อันใดนี้เขายกกำลังเปรียบเทียบกับปัญหาดัง ๆ มากมาย แก้ไขโดยที่อันใดนี้เขายกข้อรับติชมในการแก้ไข้ปัญหาของโลก จึงไม่มีใครที่จะสามารถให้ความรับผิดชอบเหล่านั้นไปได้ เพราะผู้นำของชาติที่เกิดขึ้นใหม่อยู่ในฐานะที่จะเขาไปมีส่วนร่วมในการแก้ไข้ปัญหาดัง ๆ ของโลกที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ ซูการ์โนเสนอแนะต่อไปว่า "โลกใหม่ควรจะได้สร้างขึ้นเพื่อให้องค์การด้วยกับโลกเก่า" ปัญหาต่าง ๆ ของโลกต่างก็เกี่ยวเนื่องกัน ปัญหาเรื่องลัทธิอาณานิคมย่อมเกี่ยวเนื่องกับความมั่นคง ปัญหาความมั่นคงย่อมเกี่ยวเนื่องกับปัญหาของสันติภาพและการลดอาวุธ การลดอาวุธย่อมเกี่ยวเนื่องกับความก้าวหน้าอย่างสันติของประเทศคอบพัฒนา เพราะฉะนั้นถ้าประเทศทั้งหลายสามารถแก้ไข้ปัญหา

๑๒๖

Willard A.Hanna, op.cit., pp.71 - 72, Bruce Grant, op.cit., pp.42 - 43.

๑๒๗

Department of Information, Republic of Indonesia (ed.), Selected Document Book I (Djakarta : 1961), pp.33 - 75.

อย่างใดอย่างหนึ่งก็มักจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหานั้น ๆ ไปด้วย เช่นถ้าโลกเราประสบความสำเร็จในการลดอาวุธ ก็ย่อมนำมาซึ่งความสำเร็จในการจัดสรรเงินทุนไปช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนา ปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวแล้วจะของหาทางแก้ไขโดยความตั้งใจที่ทั้งอยู่บนพื้นฐานของความเห็นพ้องต้องกัน ความพยายามใด ๆ ที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการใช้อำนาจไม่ว่าในรูปใดจะไม่ประสบความสำเร็จ และผลของการกระทำเช่นนั้นจะทำให้ลายแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ให้ความรวดเร็วไปอีก หลักการที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาคงยึดมั่นในหลักความเท่าเทียมกันของความจำเป็นประชาธิปไตยของทุกชาติ

(๒) ชูการ์โนเสนอว่าทุกคนเป็นยุคแห่งการสร้างชาติ และทำลายอิทธิพลของจักรวรรดินิยมเพิ่มเติมขบวนการ เราพยายามทำให้เห็นว่าทุกคนเป็นยุคของการต่อสู้กันรบ เพื่อแสวงหาความเป็นเอกราชเป็นยุคที่ทองช่วยกันสร้างชาติ และทำลายอิทธิพลจักรวรรดินิยม เขาเชื่อว่าภารกิจนี้ต้องประสบความสำเร็จ เพราะ (ก) อินโดนีเซียมีความกระหายอย่างยิ่งที่จะได้เห็นความเป็นเอกราชที่แท้จริง (ข) เหตุการณ์ในอดีตเกี่ยวกับการต่อสู้ของชาวอินโดนีเซียและของประเทศอื่นเป็นเครื่องชี้ว่าภารกิจนี้ต้องสำเร็จ

(๓) ชูการ์โนเสนอแนะให้รับสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกโดยกล่าวว่า เหตุที่องค์การสหประชาชาติเป็นองค์การที่ยิ่งใหญ่ แต่ของอ่อนแอในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว สาเหตุที่สำคัญคือ เนื่องจากไม่ยอมรับฐานะของบางชาติโดยเฉพาะชาติที่เกาแก ฉลาด และมีอำนาจมาก คือ จีนคอมมิวนิสต์ เขามาเป็นสมาชิกในองค์การแห่งนี้ อินโดนีเซียสนับสนุนให้องค์การแห่งนี้รับจีนคอมมิวนิสต์ เขาเป็นสมาชิกให้จนได้ การที่อินโดนีเซียทำเช่นนั้นเพราะอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศดังกล่าว แต่เนื่องจากความขี้ใจใหญ่ของจีนคอมมิวนิสต์ จึงต้องสนับสนุนให้เขาเป็นสมาชิกในองค์การแห่งนี้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้องค์การสหประชาชาติมีความเข้มแข็งในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว มากขึ้น โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาลดอาวุธเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเหตุการณ์ของโลกในปัจจุบัน ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในบรรดาปัญหาทั้งหมดที่โลกกำลังเผชิญอยู่ และควรจะมีการแก้ไขโดยองค์การนี้ ปัญหาการลดอาวุธจะทำความตกลงกันได้อย่างไร ถ้าไม่มีผู้แทนจีนคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่รวมโต๊ะอยู่ด้วย

(๔) การประชุมของสมัชชาใหญ่ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันต่อเหตุการณ์ ชูการ์โนได้เสนอแนะในทำนองว่าเหตุการณ์ควรจะเป็นตัวกำหนดการประชุมมากกว่าที่การประชุมไปกำหนด

เหตุการณ์นี้ หมายความว่าเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ควรจะได้เรียกประชุมสมาชิกใหญ่ทันที มิฉะนั้น แลวงการณ์แห่งนี้อาจจะหมดความสำคัญ เพราะเหตุการณ์จะเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ และถ้าไม่เปลี่ยนแปลงการประมุของค์การแห่งนี้ อาจจะสามารถอยู่ไปกับคลื่นแห่งความขัดแย้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็อาจจะ เป็นได้ ถ้าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น การแสวงหาความเป็นมนุษย์ธรรมก็จะต้องประสบความยุ่งยาก ความเห็น และอุดมคติต่าง ๆ จะละลายหายไป เพราะนับตั้งแต่กฎบัตรสหประชาชาติโคตราชินมา จะมีสักกี่ชาติที่ประสบความสำเร็จในเรื่องความเป็นอิสระเสรี จะมีสักกี่แห่งในส่วนต่าง ๆ ของโลก ที่ประชาชนสามารถปลดโซ่ตรวนที่ผูกมัดร่างกายเขาอยู่ จักรวรรดินิยมในรูปแบบต่าง ๆ ที่กำลังกดขี่ ประชาชนอยู่อีกสักเท่าใดไม่มีใครตอบได้ อินโดนีเซียเคยเป็นเหยื่อของการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของโลก จะเป็นเหยื่อต่อไปไม่ได้อีกแล้ว อินโดนีเซียไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหานี้ไม่ว่าจะเป็น เหยื่อของปัญหา แต่เนื่องมาจากอินโดนีเซียตกอยู่ใต้อิทธิพลอันป่าเถื่อนของลัทธิจักรวรรดินิยม ต่อไปนี้ อินโดนีเซียจะไม่หัดหัวต่อไปอีกแล้ว เหตุการณ์ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๕ เป็นต้นมาขอมเป็นหลักประกันได้ ว่า โลกนี้ต้องปราศจากซึ่งความกลัว ปราศจากการกดขี่ข่มเหง การแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของโลกที่ สะสมกันมาช้านาน จะต้องแก้ไขโดยให้หลักการเข้ามามีส่วนร่วมและการให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในลักษณะของความเป็นพี่น้อง และความเสมอภาคอย่างถาวร การตัดสินปัญหาใด ๆ นอกจากจะ ต้องมีความเป็นอิสระและเป็นเอกฉันท์แล้ว ไม่ว่าชาติเกิดใหม่หรือชาติเก่าของเท่าเทียมกัน และ ชูการ์โนยังวิพากษ์วิจารณ์การกระทำซึ่งไปถึงการประชุมขั้นสุดท้ายของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติในกรุง ปาห์รีใน ค.ศ. ๑๙๖๐ ว่า "โดยคำพิพากษาของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติทั้ง ๕ จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวและ สร้างสันติภาพ เขาอาจจะมีอำนาจมากในการประกันสันติภาพ แต่เขาไม่มีสิทธิอันชอบธรรมในการ แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับอนาคตของโลก"

(๕) เรียกร้องให้ประเทศต่าง ๆ ช่วยแก้ไขปัญหาคาเระนิวกินีตะวันตก โดยกล่าวว่าคาเระนิวกินีตะวันตกเปรียบเสมือนคาบที่อำพรางของพวกอาณานิคมซึ่งกำลัง จออยู่ทีหัวใจของอินโดนีเซีย และคุกคามสันติภาพของโลก อินโดนีเซียพยายามแก้ไขปัญหานี้โดยสันติวิธีด้วยความกระตือรือร้นและอดกลั้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จ โดยพยายามทำการเจรจาหลายปี พยายามแก้ไขโดยขานกลไลขององค์การแห่งนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จ อินโดนีเซียจะต้องต่อสู้ต่อไปโดยวางแนวปฏิบัติเป็นขั้น ๆ ดังนี้

(ก) เจรจาระหว่างอินโดนีเซียกับเนเธอร์แลนด์ (ข) ให้องค์การแห่งนี้พิจารณาแก้ไขโดยสันติวิธี

(ค) โกลดเกล็ดโดยชาติที่ ๓ (ง) บับกันทางเศรษฐกิจ (จ) ปฏิบัติการทางทหาร

(๖) ข้อเสนอแนะประการสุดท้ายที่สำคัญคือ การที่ชูการ์โนเรียกร้องให้องค์การสหประชาชาติในหลักปรัชญาถือในการแก้ไขปัญหาระหว่างประเทศ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า (ก) เชื้อในพระเจ้ามีชาติใดบางที่ไม่เชื้อในพระเจ้า โดยเฉพาะประเทศหรือบุคคลที่มีความเชื่อตามหลักการประกาศเอกราชของอเมริกา ส่วนพวกที่เชื้อในลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ไม่ปฏิเสธที่จะก่อให้เกิดความเคารพสิทธิของฝ่ายที่มีความเชื่อในพระเจ้า (ข) ลัทธิชาตินิยม ถ้าทุกฝ่ายยอมรับหลักการของลัทธิชาตินิยมก็เท่ากับว่าทุกฝ่ายคัดค้านลัทธิจักรวรรดินิยม ซึ่งเท่ากับว่าทุกฝ่ายได้ช่วยกันทำลายมูลเหตุแห่งความตึงเครียดและการขัดแย้งที่มีอยู่ในโลกอีกด้วย (ค) ลัทธินานาชาติ องค์การแห่งนี้อาจว่าเป็นองค์การของโลก แต่ลัทธินานาชาติที่แท้จริงยังไม่ปรากฏขึ้น เพราะประเทศบางประเทศยังไม่ได้เป็นสมาชิก บ่อยครั้งที่องค์การแห่งนี้นับว่าดำเนินการในลักษณะที่เห็นแก่ชาติหรือเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนใดส่วนหนึ่งของโลก กฎบัตรสหประชาชาติได้ระบุไว้แล้วว่าทุกชาติมีสิทธิเท่าเทียมกันไม่ว่าชาติใหญ่หรือชาติเล็ก (ง) ประชาธิปไตย การตัดสินปัญหาใด ๆ ก็ควรจะมีหลักการประชาธิปไตยแบบอินโดนีเซีย คือ เอกฉันท์ ตัวแทน และการปรึกษาหารือ ถ้าองค์การแห่งนี้เป็นองค์การของความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันในความเป็นเอกราช องค์การแห่งนี้ก็ควรทำงานในลักษณะที่เป็นที่พอใจของทุกฝ่ายโดยวิธีการที่เรียกว่า "ความเห็นของท้องถิ่นอย่างเห็นแก่ท้องถิ่น" และความเห็นของท้องถิ่นนั้นเกิดจากการปรึกษาหารือระหว่างตัวแทนของแต่ละชาติ" คิดว่าที่จะแก้ไขโดยยึดหลักเสียงข้างมาก เพราะวิธีการเช่นนี้ในการตกลงบางครั้ง จะไม่เป็นที่ยอมรับของเสียงข้างน้อย และหลักการประชาธิปไตยของอินโดนีเซียได้นำมาใช้ในการตัดสินปัญหาต่าง ๆ โดยที่ประชุมประมุขของประเทศในเอเชียและแอฟริการวม ๒๕ ชาติที่เมืองบันดุง ใน ค.ศ. ๑๙๕๕ มาแล้ว ซึ่งที่ประชุมได้แก้ไขปัญหาโดยวิธีการปรึกษาหารือ ไม่มีเสียงข้างมาก เสียงข้างน้อยเกิดขึ้น เพราะไม่มีการลงคะแนนเสียง (จ) ความยุติธรรมในสังคม ชูการ์โนได้เสนอแนะว่า ถ้าทุกฝ่ายยอมรับหลักการที่ว่านี้ก็เท่ากับว่าทุกฝ่ายต้องการคัดค้านลัทธิอาณานิคม และลัทธิจักรวรรดินิยม ซึ่งเป็นตัวสร้างความอยุติธรรมในส่วนต่าง ๆ ของโลก

นอกจากนี้ชูการ์โนยังได้มีโอกาสเสนอความคิดเห็นต่อสมาชิกรัฐสภาอเมริกันใน ค.ศ. ๑๙๕๖ ภายใต้วลีบทว่า "ลัทธิชาตินิยม - ลัทธิก้าวหน้าและเยาว์วัย" (Nationalism - A young progressive Creed) และได้แสดงสุนทรพจน์ที่สโมสรหนังสือพิมพ์แห่งชาติในวอชิงตัน

ภายใต้หัวข้อที่ว่า "ชาติที่กำลังปฏิบัติ" (A Nation on the Move) ใน ค.ศ. ๑๙๖๑ ชูการ์โนได้แสดงสุนทรพจน์ที่สภาสำหรับกิจการของโลกที่เมืองลอสแอนเจลิส ภายใต้หัวข้อที่ว่า "เพื่อความเป็นอิสระภาพและความยุติธรรม" และในปีเดียวกัน ชูการ์โนได้มีโอกาสแสดงสุนทรพจน์ต่อที่ประชุมขั้นสุดยอดของกลุ่มประเทศที่วางตัวเป็นกลางที่เบลเกรด ภายใต้หัวข้อที่ว่า "สุนทรภาพ สันติภาพ และความยุติธรรม"^{๑๒๘}

ผู้นำโค่นำประเทศของตนเข้าไปเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ และได้รับรองจากประเทศสมาชิกอื่น ๆ ว่าเป็นชาติเอกราช มีอำนาจอธิปไตยเท่าเทียมกัน

บรรดาประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ไม่ได้ดำเนินการทางการเมืองเฉพาะภายในประเทศเท่านั้น ต้องเข้าไปมีบทบาทในกิจการระหว่างประเทศด้วย ภายหลังจากได้ประกาศเอกราชแล้ว ใน ค.ศ. ๑๙๔๕ ชูการ์โนได้รับคำเนิการติคคือให้อินโดนีเซียได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติทันที และได้เป็นสมาชิกในวันที่ ๒๘ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๐ การกระทำของชูการ์โนย่อมเป็นการพิสูจน์ความเป็นชาติ ๔ ประการ คือ (๑) ความเสมอภาคระหว่างชาติ (๒) เป็นหลักประกันสันติภาพมากขึ้น (๓) เป็นหลักประกันความมั่นคงยิ่งขึ้น และ (๔) เป็นการยืนยันในความเท่าเทียมกันแห่งอำนาจอธิปไตย^{๑๒๙} เมื่อชูการ์โนโค่นำอินโดนีเซียเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติแล้วก็ทำการรณรงค์เพื่อบรรลุเป้าหมาย ๓ ประการ ในกิจการระหว่างประเทศ คือ (๑) ทำการรณรงค์เพื่อเอกราชของอินโดนีเซียโดยสมบูรณ์ (๒) ทำการรณรงค์เพื่อเอกราชของชาติต่าง ๆ ในโลก และ (๓) ทำการรณรงค์เพื่อป้องกันสันติภาพของโลก

ผู้นำที่ได้รับเชิญให้ไปเยือนเมืองสำคัญ ๆ เช่น วอชิงตัน ลอนดอน และมอสโก จะทำให้ระบบการเมืองและการปกครองประเทศของตนเป็นที่ยอมรับของมหาอำนาจ

นับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๐ เป็นต้นมาอินโดนีเซียเป็นที่รู้จักของประเทศอื่น ๆ ในฐานะสาธารณรัฐที่เป็นเอกราช ชูการ์โนเมื่อชื่อเสียงโด่งดังเพราะเป็นรัฐบุรุษของประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ นอกจากจะ

^{๑๒๘}

Ibid., pp.157, 181, 89, 121.

^{๑๒๙}

Werner Levi, *The Challenge of World Politics in South and Southeast Asia* (New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice-Hall Inc., 1968), p.10.

ได้มีการเปิดสัมพันธทางการทูตกับมหาอำนาจทั้งทางตะวันตกและตะวันออกแล้ว ชูการ์โนยังได้มีโอกาสเดินทางไปยังเมืองหลวงของอเมริกาและรัสเซีย การเดินทางไปเยือนแต่ละครั้งนอกจากจะได้มีการต้อนรับอย่างหรูหราแล้ว ชูการ์โนยังได้มีโอกาสพบปะปรึกษาหารือกับผู้นำของประเทศนั้น เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจการของโลก และรับประทานอาหารร่วมกับประมุขของมหาอำนาจหรือกระทำภารกิจ ๆ ที่สร้างเกียรติประวัติให้แก่อินโดนีเซีย ความชอบธรรมของผู้นำจะมีมากขึ้น เพราะเป็นที่ยอมรับของประชาชนอย่างกว้างขวาง

ผู้นำได้มีบทบาทในการจัดประชุมระหว่างชาติ เช่นกรณีชูการ์โนได้ให้มีการประชุมระหว่างผู้นำของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย และแอฟริกา ที่เมืองบันดุง จาการ์ตา ใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก เพราะชูการ์โนเป็นทั้งประธานและจะกลายเป็นผู้นำโลกที่ ๓

ในการประชุมครั้งนี้ มีผู้นำประเทศต่าง ๆ เขารวมประชุม ๒๕ ชาติ ชูการ์โนได้เสนอความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อการเข้าไปมีบทบาทในการแก้ไขปัญหาลงโลกของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย และแอฟริกา โดยให้ความเห็นว่าในปัจจุบันความขัดแย้งออกจะรุนแรงชาติต่าง ๆ ในเอเชียและแอฟริกาจะไม่กลายเป็นอาณานิคมต่อไปอีกแล้ว เพราะต่างก็กลายเป็นชาติเสรี มีอธิปไตย และเป็นเอกราช การประชุมในครั้งนี้อย่างแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างประเทศทั้งหลายในเอเชียและแอฟริกา โลกในปัจจุบันไม่น่าอยู่เพราะกำลังแตกแยกกัน ประชาชนแต่ละชาติตกอยู่ในอิทธิพลของความกลัว เพราะบรรดาผู้นำที่กระหายสงครามซึ่งหลุดจากโซ่ตรวนอีกครั้งหนึ่งได้ทำให้ความวุ่นวายเกิดขึ้น จึงเป็นภารกิจของบรรดาผู้นำที่มาร่วมกันต้องช่วยกันแก้ไข เพราะการไถ่มาซึ่งเอกราชของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและแอฟริกาต้องติดตามมาด้วยความรับผิดชอบ ชูการ์โนพยายามชี้ให้เห็นว่า โลกที่เราอาศัยอยู่นี้หลายสิบปีล่วงมาแล้ว คินแดนบางส่วนของโลกตกอยู่ในอิทธิพลของลัทธิอาณานิคม ซึ่งเป็นคินแดนที่อยู่ในแนวอิทธิพลของลัทธิจักรวรรดินิยม (Life-line of Imperialism) โดยเริ่มจากของแคบิบรอดตา ผ่านตลอดแนวทะเลเมดิเตอร์เรเนียน คลองสุเอซ ทะเลแดง มหาสมุทรอินเดีย ทะเลจีนใต้ และทะเลในน่านน้ำของญี่ปุ่น เป็นระยะทางไกลทั้ง ๒ ฟากฝั่ง ของแนวอิทธิพลดังกล่าว คินแดนต่าง ๆ ตกเป็นอาณานิคม ประชาชนไม่มีอิสระเสรี อนาคตของเขาถูกจำนองไว้กับระบบต่างชาติ (alien system) การประชุมครั้งนี้บรรดาผู้นำของประเทศที่เคยตกเป็นอาณานิคมได้มาร่วมประชุมกัน เพื่อเป็นการ

ยืนยันว่าทุกประเทศจะไม่ตกเป็นเหยื่อของลัทธิอาณานิคมต่อไปอีกแล้ว และจะไม่ตกเป็นเครื่องมือของใคร แนวทางประเทศต่าง ๆ จะโตมาซึ่งเอกราช และกำลังต่อสู้เพื่อเอกราชที่สมบูรณ์ แต่ในขณะที่เดียวกันกำลังตกอยู่ในโลกแห่งความกลัว กลัวอนาคต กลัวไฮโดรเจนบอมบ์ กลัวอุดมการณ์ ความกลัวจึงเป็นอันหลาย เพราะความกลัวอาจจะผลักดันให้คนทำอะไรออกไปอย่างขาดความยั้งคิดก็เป็นได้ และเป็นอันตรายต่อมวลมนุษยชาติ

การประชุมครั้งนี้ไม่ควรตกอยู่ในอิทธิพลของความกลัว เพราะความกลัวเป็นเกราะอาจจะทำให้ความพยายามของมนุษย์เบี่ยงงอไปได้ แต่ต้องพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยความหวัง อุดมคติ และความใฝ่ฝัน แนวทางแต่ละประเทศแตกต่างกันในเรื่องความเป็นชาติ ภูมิหลังทางสังคม วัฒนธรรม และการดำรงชีวิต แต่ทุกคนต่างก็เป็นมนุษย์ ขอซัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดขึ้นมาเพราะผิวต่างกัน หรือศาสนาต่างกัน แต่เกิดขึ้นเพราะความแตกต่างกันในเรื่องความอยาก ประเทศต่าง ๆ ต้องรวมกันเพื่อทำลายลัทธิอาณานิคม ไม่ว่าจะเมื่ออิทธิพลหรือปรากฏขึ้นมาในโลกนี้ในรูปแบบแบบอย่างใด การแก้ไขปัญหาดังกล่าวของโลก ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและแอฟริกาจะเข้าร่วมโดยการวัด "สิทธิและเสียงที่มีเหตุผล" เข้าไปในกิจการของโลก เพราะปัจจุบันนี้ประชากรของเอเชียและแอฟริกาประมาณ ๑,๕๐๐ ล้านคน มากกว่าครึ่งของประชากรทั้งโลก จึงอยู่ในฐานะที่จะแสดงไฟพลังสว่างนอยที่อยู่ในส่วนอื่นของโลก เห็นว่าฝ่ายเสียงข้างมากกำลังต้องการสันติภาพ เอเชียและแอฟริกาพูดออกมาเมื่อใดโลกจะไคยมีเสียงที่มีเหตุผล ภายหลังที่การประชุมแล้ว ก็ไคยมีแถลงการณ์ร่วมซึ่งถือว่าเป็นเสียงที่มีเหตุผลของการประชุมในครั้งนี้ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า

- (๑) เสรีภาพและสันติภาพของควบคู่กันไป
- (๒) ลัทธิอาณานิคมเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย จะกองพยายามกำจัดให้หมดไปโดยเร็ว
- (๓) จะรวมมือกันอยู่ร่วมกันประสิทธิภาพเพื่อค้ำชูไว้ซึ่งสันติภาพของโลก และสามารถในองค์การสหประชาชาติต้องขยายให้กว้างขวางกว่า ที่เป็นอยู่ในลักษณะครอบจักรวาล
- (๔) ต้องตกลงกันเกี่ยวกับการลดอาวุธ และจำกัดการผลิตอาวุธ การทดลองและการใช้อาวุธนิวเคลียร์ เพื่อป้องกันความปลอดภัยของมนุษยชาติและอารยธรรม

นอกจากนี้ยังมีแถลงการณ์เกี่ยวกับการส่งเสริมสันติภาพของโลก ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่า "หลัก ๑๐ ประการแห่งบันดุง" มีสาระสำคัญพอสรุปได้ ๓ ประการคือ (๑) ปัญหาสันติภาพย่อมเกี่ยวเนื่องกับปัญหาของความมั่นคงระหว่างประเทศ (๒) เสรีภาพและสันติภาพต้องควบคู่กันไป (๓) ชาติต่าง ๆ ควรจะได้ปฏิบัติการช่วยความอดกลั้น และอาศัยร่วมกันอย่างสันติเสมือนเพื่อนบ้านและความร่วมมือต้องได้รับการพัฒนาตลอดไป^{๑๓๑}

นโยบายต่างประเทศจะช่วยเพิ่มพูนฐานะของผู้นำ ถ้าหากว่าผู้นำได้เข้าไปมีบทบาทในการเมืองของโลกในลักษณะที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างศัตรูทั้ง ๒ ฝ่าย เพื่อลดหย่อนอำนาจ

ซูการ์โนพยายามแสดงออกมาให้เห็นว่าเขาเป็นตัวเชื่อมระหว่างศัตรูทั้ง ๒ ฝ่าย มีหลายประการ เช่น ทามกลางความขัดแย้งของฝ่ายตะวันตกกับฝ่ายตะวันออก เขาพยายามทำตัวเป็นผู้นำโลกที่ ๓ ซึ่งดำเนินนโยบายเป็นกลาง เพราะเขาถือว่าความเป็นกลางเท่านั้นที่จะช่วยจรรโลงโลกให้อยู่อย่างปลอดภัย ในที่ประชุมที่เมืองบันดุงใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ซูการ์โนก็ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางตัวเป็นกลางไว้ด้วย โดยที่ให้เห็นว่าประชาชนชาวเอเชีย และแอฟริกาซึ่งเป็นเสียงข้างมากของการสันติภาพ จึงไม่อาจที่จะเชื่อค่ายหนึ่งค่ายใดได้ ความเป็นกลางเท่านั้นที่จะช่วยยับยั้งการแข่งขันการสร้างอาวุธนิวเคลียร์อย่างบ้าคลั่ง (power madened nuclear rivalries) ระหว่าง ๒ ค่าย และในการปราศรัยต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่ ครั้งที่ ๑๕ ใน ค.ศ. ๑๙๖๐ ซูการ์โนก็พยายามแสดงออกมาให้เห็นว่าเขาจะวางตัวเป็นกลาง และเข้าไปมีบทบาทในกิจการของโลกที่สำคัญ ๒ ประการ คือ (๑) ช่วยแก้ไขปัญหการลดอาวุธและอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่าง ๒ ค่าย เพราะการลดอาวุธไม่ใช่เป็นปัญหาเฉพาะ ๔ มหาอำนาจ แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับมนุษยชาติทั้งหมด (๒) ปัญหาการสร้างองค์การสหประชาชาติให้เป็นองค์การกลาง และสามารถส่งเสริมสันติภาพของโลกได้อย่างแท้จริง

การวางตัวเป็นกลางได้รับการพัฒนาตลอดมา กล่าวคือใน ค.ศ. ๑๙๖๑ ได้เข้าร่วมประชุม

ชั้นสุดยอดของกลุ่มประเทศเป็นกลางที่เบลเกรด และชูการ์โนได้เสนอแนะเกี่ยวกับความเป็นกลางที่
ที่ประชุมในทำนองที่ว่า นโยบายเป็นกลางมิได้หมายความว่าประเทศเป็นกลางต้องรับภาระในลักษณะ
ที่เขาไปเป็นกัณฑ์ระหว่างความขัดแย้งของยักษ์ใหญ่แห่งค่ายตะวันตกกับค่ายตะวันออก แต่ความเป็น
กลางต้องมีพื้นฐานของหลักการที่จะช่วยสร้างความเป็นมนุษยธรรมของโลกให้มีความศักดิ์นึ่งขึ้น คือ
ช่วยประกันเอกราช ต้องเป็นเอกราชที่สมบูรณ์ ไม่มีเงื่อนไขยึดมั่นในสันติภาพที่ถาวรและช่วยจรรโลง
ความยุติธรรมในสังคม และเสรีภาพของตั้งอยู่บนความเป็นอิสระเสรี ความเป็นเอกราชช่วยให้การ
เอาเปรียบระหว่างมนุษย์โดยมนุษย์หมดไป การยึดมั่นในสันติภาพไม่ใช่ว่าทุกคนจะช่วยกำจัดสงคราม
ให้หมดไป แต่ต้องช่วยกันทำลายสาเหตุของสงคราม สงครามเป็นผลจากความขัดแย้งเป็นเหตุ ความ
ขัดแย้งที่สำคัญคือความขัดแย้งของค่ายตะวันตกกับตะวันออก ความขัดแย้งนำไปสู่การแข่งขันการสร้าง
อาวุธ จึงต้องช่วยกันทำลายความขัดแย้งให้หมดไป ความยุติธรรมต้องเกิดแก่ทุกชาติไม่ใช่เฉพาะ
เจาะจงว่าเป็นของชาติหนึ่งชาติใด ล้วนความเป็นอิสระเสรีคือความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย
ต่าง ๆ ของตนเอง มีอิสระในการกำหนดอุดมการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ตามแนว
ความคิดของแต่ละประเทศ

เมื่อเดินทางกลับจากเบลเกรดแล้ว ยังได้มีโอกาสไปร่วมประชุมกลุ่มประเทศเป็นกลางที่
กรุงโคโรไนน์เกี่ยวกับอีกค่าย และชูการ์โนได้แสดงออกมาให้เห็นถึงว่าเขาวางตัวเป็นกลางอย่าง
ไร โดยให้ความเห็นว่าประเทศเป็นกลางต้องไม่คอคอตามประเทศหนึ่งประเทศใดหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
หรือระบบสังคมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ความเป็นกลางจึงจะช่วยพิทักษ์รักษาสันติภาพและลดความตึง
เครียด การเป็นกลางเป็นวิธีการที่ช่วยคำจุนโลก คำจุนหลักการที่ว่า "จงอยู่ร่วมกันโดยสันติวิธี"
ชูการ์โนจึงประณามประเทศต่าง ๆ ทั้งทางตะวันตกและฝ่ายที่คอคอตามคอมมิวนิสต์ว่า ยังสร้างพฤติ
การที่ยังอยู่ห่างไกลจากวิธีการที่รอบรรมอย่างสิ้นเชิง เพราะประเทศต่าง ๆ ยังวางตัวเป็นงูกิน
หาง (Tag on) และมีบทบาทเป็นตุ๊กตาไล่ของมหาอำนาจของค่ายใดค่ายหนึ่ง

ผู้นำได้ดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาที่เห็นได้เรียบร้อย สำหรับกรณีชูการ์โนในการแก้ไขปัญห
เรื่องเกาะนิวกินีตะวันตก ช่วยสร้างความแข็งแกร่งให้ชูการ์โนเป็นอย่างมาก และการประจันหน้ากับ

มาเลเซียทำให้ชูการ์โนสามารถเพิ่มความสามัคคีในชาติให้เหนียวแน่นยิ่งขึ้นจนสามารถเอาพรรคคอมมิวนิสต์เขามารวมรัฐบาล เป็นตัวประกันการรุกรานของฝ่ายทหารใต้เป็นอย่างดี

เป้าหมายในการต่อสู้ทางการเมืองแก่อินโดนีเซียคือ เอกอกราชสิทธิ์ที่สมบูรณ์ แต่การมอบเอกอกราชสิทธิ์ใน ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นการมอบเอกอกราชสิทธิ์ที่มั่งใจ ความขัดแย้งจึงได้เกิดขึ้นเป็นเวลาติดต่อกันถึง ๑๓ ปี เพราะชูการ์โนถือว่าความใต้ที่ยังไม่ได้เกาะนิวกินีตะวันตก ความเป็นเอกอราชยังไม่สมบูรณ์ และเกาะนิวกินีตะวันตกภายใต้การปกครองของเนเธอร์แลนด์ก็คือ หอกที่อาบยาพิษของพวกนิคมลัทธิอาณานิคมที่จ่ออยู่ที่หัวใจของอินโดนีเซีย เกาะนิวกินีตะวันตกมีชาวปาปวน ๔๐๐,๐๐๐ คน เหตุการณ์เริ่มรุนแรงใน ค.ศ. ๑๙๕๑ เมื่อเนเธอร์แลนด์แก้ไขรัฐธรรมนูญและระบุให้เกาะนิวกินีตะวันตกเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ อินโดนีเซียส่งเรื่องให้องค์การสหประชาชาติแก้ไข มีการเสนอเรื่องนี้ ๔ ครั้ง ได้รับการพิจารณาเพียง ๓ ครั้ง การอภิปรายต้องได้รับคะแนนเสียง ๒ ใน ๓ จึงจะถือว่าเป็นมติที่ไร้อัด แต่ทั้ง ๓ ครั้งไม่เคยได้คะแนนเสียงถึง ๒ ใน ๓ ต่อมาใน ค.ศ. ๑๙๕๗ ได้มีการพิจารณากันอีกโดยชาติ ๑๓ ชาติ ทั้งในลาตินอเมริกา อาฟริกา และเอเชีย แต่ไม่ได้ผล จึงมีการบีบคั้นทางเศรษฐกิจไม่ได้ผลอีก ใน ค.ศ. ๑๙๕๘ ชูการ์โนดำเนินการแก้ไขอีก โดยขอร้องวิงวอนนานเอกอัครราชทูตของอเมริกาติดต่อกันถึง ๑๐ ครั้ง หลังจากนั้นอีก ๔ ปี ก็ประสบความสำเร็จ ประชาชนให้ความสนใจมากเพราะต้องไปมาหาสู่กันอยู่ตลอดเวลา และถือว่าเป็นประโยชน์ที่สำคัญของชาติ ใน ค.ศ. ๑๙๖๐ ชูการ์โนประกาศตัดสัมพันธ์ไมตรีทางการทูตกับเนเธอร์แลนด์ ปรากฏว่ามีประชาชนมาฟังคำปราศรัยของเขาที่กองการแจ้งให้ทราบว่าทำไมต้องตัดสัมพันธ์ไมตรี และจะดำเนินการต่อไปอย่างไร ประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน เมื่อการแก้ไขปัญหาเกาะนิวกินีตะวันตกโดยสันติวิธีไม่สัมฤทธิ์ผล ก็ต้องหันมาใช้วิธีการรุนแรงคือการปฏิบัติการทางทหารภายใต้การสนับสนุนของรัสเซีย ใน ค.ศ. ๑๙๖๑ ชูการ์โนได้วางแนวการต่อสู้ว่าเป็น "ปีแห่งชัยชนะ" ได้มีการส่งกำลังทหารขึ้นฝั่งที่เกาะนิวกินีตะวันตกเป็นครั้งแรก และส่งเพิ่มอีกในเมื่อมา และชูการ์โนประกาศว่าจะทองเอาชงชาติอินโดนีเซียปักธงบนเกาะนิวกินีตะวันตกก่อนในชั้นในวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๓ ผลที่สุดการต่อสู้ประสบความสำเร็จใน ค.ศ. ๑๙๖๒ ^{๑๓๓}

ภายหลังที่เสรีจิ้นจากการประจันหน้ากับเนเชอร์แลนด์เรื่องเกาะนิวกินีตะวันตกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชูการ์โน้ตมาจัดการเกี่ยวกับการจัดตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียบอก เพราะเหตุว่า (๑) ชูการ์โน้ตต้องการทุนใหม่อร์เนียวได้รับเอกราช เพราะเป็นนโยบายของอินโดนีเซียที่ต้องการให้กระบวนการกอบกู้เอกราชของอาณานิคมทุกแห่งสัมฤทธิ์ผล (๒) การจัดตั้งมาเลเซียบอกว่าเป็นแผนการของอังกฤษที่ต้องการปิดล้อมอินโดนีเซีย แต่อินโดนีเซียไม่ต้องการให้ชาติที่เป็นศัตรูเกิดขึ้นในดินแดนที่อยู่ใกล้ติดตอนเหนือของตน (๓) การจัดตั้งมาเลเซียบอกเป็นการใช้อิทธิพลของลัทธิอาณานิคมอีกแบบหนึ่ง เพราะอังกฤษยังคุมอำนาจทางเศรษฐกิจ และทหาร (๔) ผู้นำของอินโดนีเซียบางคนเชื่อว่าเป็นกบฏของฝ่ายตะวันตก ไม่ใช่เป็นมานานกับการแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ แต่เป็นแห่งเพาะเชื้อของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเอเชียได้มากกว่า ^{๑๓๔}

แต่การจัดตั้งมาเลเซียบอกสำเร็จ ความสัมพันธ์ระหว่างมาเลเซียบอก อังกฤษ สิงคโปร์ กับอินโดนีเซีย ก็สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. ๑๙๖๓

ผู้นำดำเนินการลดความแตกต่างภายในประเทศ และให้มีการเพิ่มสวัสดิการของประชาชน ในกรณีเช่นนี้ผู้นำอาจจะกำจัดการกบฏน้อยที่เป็นชาวต่างชาติภายในประเทศของตนให้หมดไป แทนกรณีชูการ์โน้ตทำกับชาวฮอลันดาและชาวจีน

พฤติกรรมของลัทธิทุนนิยมที่มีอิทธิพลเหนือชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอินโดนีเซีย ย่อมเป็นบ่อเกิดของความแตกต่างระหว่าง (๑) ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศกับชาวพื้นเมือง (๒) แรงงานและเงินทุนมาจากประเทศเนเชอร์แลนด์ โดยเฉพาะแรงงานระดับผู้บริหาร แต่เงินรายได้ที่ได้จากการผลิตถูกส่งกลับไปเนเชอร์แลนด์ไม่เกิดประโยชน์ในการพัฒนาความเป็นอยู่ของชาวพื้นเมืองอินโดนีเซียจึงตกอยู่ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของเนเชอร์แลนด์ เพื่อให้เนเชอร์แลนด์แสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (๓) เนเชอร์แลนด์ไม่มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจก็จะคอยรักษาหรือขยายอำนาจทางการเมือง การทหาร และทางเศรษฐกิจ แม้ว่าไคมอบเอกราชแก่อินโดนีเซียแล้ว ^{๑๓๕} เพราะ

^{๑๓๔}

Willard A. Hanna, *op.cit.*, pp.86 - 89.

^{๑๓๕}

แนวความคิดนี้มาจาก Michael Barrat Brown, *Essays on Imperialism* (Baskerville: The Russel Press Limited, 1972), p.22.

ฉะนั้นในอินโดนีเซียภายหลังที่ได้รับเอกราชแล้ว พอคณาชาวฮอลันดาซึ่งเคยเป็นอภิสิทธิ์ชนในยุควาณานิคม ก็ยังคงมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจตลอดมา และยังมีอิทธิพลต่อการดำเนินนโยบายทาง ๆ ของอินโดนีเซียอีกด้วย พอคณาชาวฮอลันดาอยู่ในฐานะนายทุนในขณะที่ยังชาวพื้นเมืองเป็นกรรมกร ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมจึงก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างคนในชาติ และเป็นช่องว่างระหว่างคนต่างชาติดังกับชาวพื้นเมือง ความเหลื่อมล้ำทำสูงก็เกิดขึ้น ชูการ์โนจึงยึดธุรกิจของพอคณาฮอลันดาใน ค.ศ. ๑๙๕๗ โดยโยกกำลังทางทหารและสนับสนุนโดยพรรคคอมมิวนิสต์ และเปิดโอกาสให้ชาวยุโรปพลเรือน ทหาร เข้าไปบริหารกิจการเป็นการเพิ่มสวัสดิการอีกส่วนหนึ่งด้วย ส่วนกรณีชาวจีนในอินโดนีเซียก็เกี่ยวเนื่องกัน ทำตัวเป็นพอคณาคนกลางตลอดมา และเป็นคนกลางระหว่างนายทุนกับชาวอินโดนีเซีย และชาวจีนมักจะถูกตีเสมอเจ้าหน้าที่เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตน ชูการ์โนจึงให้เจ้าหน้าที่ทำการรณรงค์โฆษณาชวนเชื่อว่าพอคณาชาวจีนเป็นหัวเอารัดเอาเปรียบชาวอินโดนีเซีย เป็นเหตุให้เศรษฐกิจของอินโดนีเซียมีปัญหวน ทหารเริ่มปฏิบัติตามคำสั่งโดยปิดกิจการของชาวจีนในเขตชานเมืองใน ค.ศ. ๑๙๖๐ และในชนบท และในขณะเดียวกันก็พิจารณาช่วยชาวยุโรปในเรื่องเสื่อผ้าอาหาร ความปลอดภัย และที่อยู่อาศัย^{๑๓๖}

ผู้นำอาจจะแสวงหาสัมพันธมิตรในประเทศโดยปรับนโยบายต่างประเทศให้สอดคล้องกับการนี้

นับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๘ เป็นต้นมา ชูการ์โนนั้นเป็นอริกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินโดนีเซีย แต่เมื่อการเลือกตั้งใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ผลปรากฏว่าพรรคคอมมิวนิสต์ได้คะแนนเป็นอันดับที่ ๔ และกำลังมีท่าทีว่าจะเป็พรรคการเมืองที่เข้มแข็งที่สุดในอนาคต ประกอบกับในระยะนั้นมีข่าวลือว่าทหารจะทำการปฏิวัติ ชูการ์โนจึงวางกลยุทธ์ทางการเมืองใหม่ โดยเอาพรรคคอมมิวนิสต์มาเป็นพลังหนุน เพื่อไม่ให้ทหารรุกคืบอำนาจของเขาและให้พลังมวลชนที่อยู่ใต้อิทธิพลของพรรคคอมมิวนิสต์สนับสนุนการปฏิวัติของตนด้วย ใน ค.ศ. ๑๙๕๕ เมื่อมีการประชุมที่บันดุง ชูการ์โนก็พยายามเอาอกเอาใจผู้นำของสาธารณรัฐประชาชนจีน ในการเสนอญัตติให้องค์การสหประชาชาติรับยูแทน

^{๑๓๖} Willard A.Hanna, *op.cit.*, p.80.

สาธารณรัฐประชาชนจีนเขาเป็นสมาชิกชุกการโนก็ให้การสนับสนุน ทั้งนี้เพราะพรรคคอมมิวนิสต์แห่ง
อินโดนีเซียนั้นตกอยู่ที่อิทธิพลของค่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งทำตัวเป็นกลางระหว่างอินโดนีเซียกับรัสเซีย
และสาธารณรัฐประชาชนจีน และมีบทบาทต่อการช่วยเหลือที่ค่ายตะวันออกมีต่ออินโดนีเซีย กล่าวคือ
แนวทางการให้ความช่วยเหลือของค่ายตะวันออกไม่ค่อยมีเงื่อนไขเหมือนการให้ความช่วยเหลือของค่าย
ตะวันตกที่จริง แต่การช่วยเหลือจากรัสเซียและสาธารณรัฐประชาชนจีนจะได้อะไรหรือช่วยหัวหนา
พรรคคอมมิวนิสต์มีบทบาทสำคัญที่สุดยิ่งในระยะเวลาที่ได้มีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีทำงานขึ้นมาแล้วซึ่ง
เป็นช่วงแห่งการรณรงค์เพื่อเอกราชของเกาะนิวกินีตะวันตกและปาปัวนิวกินีซึ่งต้องขอความช่วยเหลือ
เหลือจากต่างประเทศเมื่อตะวันตกไม่ช่วย ตะวันออกก็รับเป็นภาระ วัตถุประสงค์ได้เขามามีบทบาทใน
ฐานะที่ปรึกษาเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศควบคู่กับสุนทรวิโร และนาซูเทียน นโยบายในลักษณะที่
วางตัวเป็นกลางก็เปลี่ยนไปเขาข้างค่ายตะวันออกมากขึ้น ชุกการโนประสบความสำเร็จอีกระยะหนึ่ง
เพราะได้รับการสนับสนุนทั้งจากภายนอกประเทศและภายในประเทศ ซึ่งผู้ที่สนับสนุนต่างก็มีผลประโยชน์
ร่วมกัน สัมพันธมิตรระหว่างชุกการโนกับพรรคคอมมิวนิสต์แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ผู้นำได้นำประเทศของตนเขาเป็นสัมพันธมิตรกับมหาอำนาจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อเป็นหลัก
ประกันความมั่นคง

บทบาทของชุกการโนในส่วนนี้ย่อมคาบเกี่ยวกับสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่เพื่อเน้นให้เห็น
ว่าการที่ชุกการโนไปสร้างสัมพันธไมตรีกับค่ายตะวันออกเป็นหลักประกันความมั่นคงอะไรบางอย่าง ความ
มั่นคงที่สำคัญคือ (๑) ความสามัคคีภายในประเทศ ภายหลังจากที่ได้รับเอกราชแล้วปรากฏว่ากลุ่มพลัง
ทางการเมืองขัดแย้งกัน เพราะอุดมการณ์ต่างกัน โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างทหารกับคอมมิว
นิสต์ ทหารกับนักการเมือง กลุ่มการเมืองส่วนกลางกับกลุ่มการเมืองนอกเกาะชวา สิ่งเหล่านี้เป็น
ตัวทำลายความสามัคคีในชาติ ชุกการโนพยายามสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นโดยกลวิธีต่าง ๆ โดย
เฉพาะการเรียกร้องเพื่อความเป็นเอกราชของเกาะนิวกินีตะวันตก เพราะถือว่าเป็นประโยชน์ของ
ชาติ ในที่สุดการต่อสู้ก็สัมฤทธิ์ผล ทหารกับพรรคคอมมิวนิสต์ก็พอจะเข้าใจกันได้ ความสามัคคีก็เข้ม
แข็งขึ้นมา (๒) การปรับนโยบายไปเขาข้างค่ายตะวันออกก็เป็นวิธีการอันหนึ่งที่น่ามาซึ่งความม
ั่นคงแก่ชาติ ความคิดที่เป็นบ่อเกิดของความสัมพันธ์กับค่ายตะวันออกมาจากความคิดเรื่องการปรับ
ทฤษฎีโลก ๓ โลก (A three-world theory) ให้เป็นทฤษฎีโลก ๒ โลก (a two-world

โดยให้บรรดาธิบายว่า ชาติต่าง ๆ ในเอเชีย แอฟริกา มีประชากรรวมทั้งสิ้น ๓ ใน ๔ ของประชากรโลก เป็นฝ่ายที่เรียกว่า "พลังที่เกิดขึ้นใหม่" (the New Emerging Forces) และกำลังต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายอยู่กับฝ่ายที่มีประชากรเพียง ๑ ใน ๔ ของโลก ซึ่งเป็นฝ่ายพลังเก่า (the Old Established Forces) ความคิดนี้ได้รับการพัฒนาเรื่อยมา เมื่อครั้งที่ หลี่ เจาฉี ประมุขของจีนคอมมิวนิสต์เดินทางมาเยือนอินโดนีเซียใน ค.ศ. ๑๙๖๓ ชูการ์โนถือว่าจีนคอมมิวนิสต์เป็นสมาชิกของกลุ่มพลังที่เกิดขึ้นใหม่

ในการกล่าวปราศรัยในวันเอกราช ค.ศ. ๑๙๖๓ ชูการ์โนพยายามอธิบายคำจำกัดความของคำว่า "พลัง" อย่างละเอียดว่า พลังที่เกิดขึ้นใหม่ประกอบด้วยชาติต่าง ๆ ในเอเชีย แอฟริกา ลาตินอเมริกา ชาติคอมมิวนิสต์ และกลุ่มประเทศก้าวหน้าในกลุ่มลัทธินายทุน กลุ่มลัทธินายทุนเป็นกลุ่มพลังเก่า เป็นกลุ่มที่มีอำนาจ เพราะได้รับการพัฒนามานานแล้ว และมักเรียกว่ากลุ่มตะวันตก กลุ่มพลังที่เกิดขึ้นใหม่คงเพียรพยายามทำต่อไปสักวันหนึ่งโลกนี้จะพังทะลายแล้วหันมาสร้างโลกใหม่ ในรายนามการประจันหน้าระหว่างพลังเก่ากับพลังใหม่ยังไม่สิ้นสุด อินโดนีเซียเป็นพวกเดียวกับกลุ่มพลังที่เกิดขึ้นใหม่ที่จะต้องต่อสู้กับพลังเก่า

ใน ค.ศ. ๑๙๖๔ ชูการ์โนได้ปราศรัยแก่ประชาชนในวันเอกราชอีกครั้งหนึ่งภายใต้หัวข้อที่ว่า "ปีแห่งอันตรายแก่ชีวิต" (Year of living Dangerously) โดยให้คำย่อว่า "ทาวีป" (Tavip) ในคำปราศรัยครั้งนี้ชูการ์โนพยายามชี้ให้เห็นถึงความยุ่งยากของอินโดนีเซียที่จะสร้างความสัมพันธ์กับฝ่ายตะวันตกต่อไปไม่ได้อีกแล้ว จึงต้องปรับนโยบายไปผูกพันกับฝ่ายตะวันออก เพราะชูการ์โนถือว่า "การอยู่รวมกันอย่างสันติ" จะเกิดขึ้นไม่ได้ก็ตามแต่ที่ความเสื่อมถอยของประเทศยังไม่เท่าเทียมกัน การประจันหน้ายังคงมีต่อไป จนกว่ากลุ่มพลังเก่าซึ่งเป็นที่มาของลัทธิจักรวรรดินิยมและลัทธิอาณานิคมจะถูกทำลายให้หมดไป อินโดนีเซียของรับผิดชอบในการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะของพลังที่เกิดขึ้นใหม่ ในที่สุดนโยบายของอินโดนีเซียก็สอดคล้องกับแนวความคิดของปักกิ่งเป็นอย่างดี การช่วยเหลือจากฝ่ายตะวันออกก็เป็นที่ไปอย่างกว้างขวาง เพราะใน ค.ศ. ๑๙๖๔ นั้นเอง สาธารณรัฐประชาชนจีนยังคงให้การช่วยเหลือในเรื่องงบประมาณคิดเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์อเมริกัน เป็นงบประมาณ ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ และที่เหลือเป็นเงินทุนสำรองยามฉุกเฉิน^{๑๓๗}

^{๑๓๗} Howard Palfrey Jones, *op.cit.*, p.369., Laurence W.Martin, (ed.), *op.cit.*, pp.87, 155., Bruce Grant, *op.cit.*, pp.45 - 46.